

Prierului Poeziei

Bragagiu

Timpul tot fuge și iar fuge -
Îl poartă-n zăriște bălanii
Și pierde pentru unii fulgii,
Iar pentru alții lasă anii.

Ninsoarea vremilor trecute
Tăcută fulguieli insistă
Și cresc troienele cărunte
În amintiri pe tâmpla tristă.

Rămâne-o iarnă-nzăpezită
În stele mici, nerepetate:
Istoria-i prea obosită
Să le admire azi pe toate.

Se înfoiesc fălos olimpuri
Pitice, cerul vrând să rupă,
Dar un sfârșit de anotimpuri
Disprețuindu-le le-astupă.

Și pe câmpia largă-ntinsă
Albește strălucind uitarea
Rămâne numai vreme ninsă
Și tot continuă ninsoarea.

Eu m-am oprit în ea pe-o clipă
Punându-mi inima în mână
Și-am scris pe-omăt cu o aripă
Piscu-n istoria română.

În codrii de argint bătură
Izvoarele în curcubeie
Și-a gerurilor armătură
Înmiresmă plăpând ca teii.

Fui uluit că în slujirea
Ce a cuprins întreaga lume
Mai poate-a declama iubirea
Atâta vis de la un nume.

Dar el precum e mărtisorul
Purtat în piept de-ntreaga Țară ...
Eu „Eminescu”-am scris cu dorul

Să fie iarăși primăvară!
Victor Bragagiu